

forventet efterbevilling, uden at det er nødvendigt forud at indhente finansudvalgets tilslutning.

Da en del af de udgifter, som afholdes med finansudvalgshjemmel, drejer sig om store beløb eller er principielt betydningsfulde, har man i udvalget overvejet, om det under en eller anden form ville være muligt at få sådanne sager — eller dog de fleste af dem — frem til *behandling i folketingssalen*, inden pengene stilles til disposition, uden at det skulle være nødvendigt at optage hver enkelt af bevillingerne på en særlig lov. Man ville herved opnå, at bevillingsspørgsmål af den nævnte art blev sat til åben forhandling, mens de endnu var aktuelle og uafgjorte, i stedet for at den faktiske afgørelse nu træffes af finansudvalget alene. Samtlige partier ville derved få mulighed for at deltage i behandlingen, ligesom interesserede udenfor folketinget fik lettere ved at få deres synspunkter fremsat og taget i betragtning, før afgørelsen blev truffet.

Det har været bragt i forslag, at man i folketingsårets løb skulle gennemføre *en række mindre tillægsbevillingslove* med få, men vigtige bevillinger, indtil der sluttedes af med gennemførelsen af en sidste, mere omfattende tillægsbevillingslov.

Et andet forslag går ud på at undergive tillægsbevillingslovsforslaget *en stykkevis 2. behandling med afbrydelse og genoptagelse af behandlingen gennem en længere periode*. I denne periode skulle finansudvalget, hver gang vigtigere bevillingsspørgsmål kom til at foreligge, kunne afgive en betænkning med ændringsforslag, som tinget derefter fik lejlighed til at tage stilling til. Metoden ville gøre det muligt at få en væsentlig del af finansudvalgets afgørelser overflyttet til folketingssalen, særlig hvis der allerede ved finansårets begyndelse i april blev fremsat forslag til en første tillægsbevillingslov for det pågældende finansår. Dette måtte da i oktober efterfølges af et nyt; måske ville det af praktiske grunde også være nødvendigt at gennemføre en supplerende tillægsbevillingslov efter finansårets udløb.

Fra finansministeriets side er i et memorandum om de foreliggende muligheder det spørgsmål rejst, om man i stedet for kunne gå den vej at give finansudvalget adgang til at få *bevillingsspørgsmål forelagt folketinget til beslutning*.

Jævnside med forhandlingerne om de nævnte problemer har man i udvalget været inde på spørgsmålet om, hvorvidt det ville være praktisk muligt at få vedtaget et *revideret budget* så tidligt som omkring nytår eller eventuelt 15. februar. Et sådant budget måtte nødvendigvis på mange punkter blive skønsomt, særlig hvis førstnævnte frist skulle overholdes; men man ville få en samlet vurdering af statens finansielle situation på et tidligere tidspunkt, end det nu sker, idet der herved ses bort fra de summariske budgetoversigter, som finansudvalget modtager hvert kvartal. Desuden åbner fremgangsmåden i begrænset omfang mulighed for at få tillægsbevillingsspørgsmål frem til afgørelse i folketingssalen.

For at ordningen skal kunne virke som tilsigtet, vil det være nødvendigt, at der i den tilbageværende del af finansåret kun fremsættes sådanne forslag om nye tillægsbevillinger, som ikke har kunnet forudses, da det reviderede budget gennemførtes, og som ikke skønnes at kunne udskydes til det nye finansår.

Da bevillinger af den nævnte art ikke helt kan undgås, vil man måske finde det nødvendigt efter finansårets slutning at vedtage en mindre, supplerende tillægsbevillingslov. Denne skulle imidlertid kun indeholde poster af bevillingsmæssig betydning, så at der ikke blev tale om nogen ny almindelig ajourføring af budgettets indtægts- og udgiftsposter.

Af praktiske grunde måtte også det reviderede budget gøres så enkelt som muligt, særlig i betragtning af at behandlingen af det skulle foregå i en tid, da finanslovsforslaget stiller store krav til såvel administrationen som finansudvalget.

Uanset hvordan det går med de nævnte planer, synes en begrænsning af finansudvalgets gennem mange år tiltagende arbejde med detailspørgsmål påkrævet, og man har i udvalget ment, at der ingen skade vil ske ved, at man begrænser den meget omfattende og tidkrævende regulering af budgettets indtægts- og udgiftsposter, som sker over tillægsbevillingsloven, forudsat at begrænsningen kun kommer til at omfatte reguleringer, der ikke har bevillingsmæssig betydning, men alene tilsigter at bringe budgettet i så nøje overensstemmelse med statsregnskabet for det pågældende finansår